

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 82

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 17/08/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời xem đoạn 33 và đoạn 34:

Sở vị thiện nhân, nhân giai kính chi, thiên đạo hựu chi, phước lộc tùy chi, chúng tà viễn chi, thần linh vệ chi.

所謂善人。人皆敬之。天道佑之。福祿隨之。眾邪遠之。神靈衛之。

Là người thiện thì ai nấy đều kính trọng, thiên thần giúp đỡ, phước lộc thường theo, tà ma tránh xa, thần linh bảo hộ.

Tiêu chuẩn của người thiện rất nhiều, tiêu chuẩn cao nhất đó là đại thánh đại hiền. Trong kinh Vãng Sanh gọi là “những người thượng thiện cùng tụ hội một chỗ”, Phật nói câu này không phải là tùy tiện nói, mà thật sự đã lập ra tiêu chuẩn cho chúng ta, tiêu chuẩn này chính là Tịnh nghiệp tam phước ở trong kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật. Ba điều này tổng cộng mười một câu đều làm được thì đó chính là thượng thiện; nếu như làm được hai điều phía trước, một điều phía sau chưa làm được thì đó là trung thiện; nếu chỉ có thể làm được điều thứ nhất, còn điều thứ hai và điều thứ ba chưa làm được thì là hạ thiện. Thế nhưng người làm được điều thứ nhất không nhiều, cho nên người niệm Phật nhiều mà người vãng sanh ít. Tại sao vậy? Sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc nhất định phải là người thiện.

Ở trong điều thứ nhất có bốn câu, câu thứ nhất là “hiếu dưỡng cha mẹ”, câu thứ hai là “phụng sự sư trưởng”, câu thứ ba là “từ tâm không giết”, câu thứ tư là “tu thập thiện nghiệp”. Bốn câu này chúng ta đã làm được hay chưa? Nếu bốn câu này chưa làm được thì thật ra mà nói, niệm Phật dù niệm như thế nào, ngày đêm không gián đoạn, cổ nhân gọi là bạn niệm đến mức giống như tường đồng vách sắt, vẫn là không thể vãng sanh. Tại sao vậy? Vì bạn không phải người thiện, nơi đó của người ta là người thượng thiện cùng tụ hội một chỗ; không những là người thiện, mà là thượng thiện cùng tụ hội một chỗ, vậy bạn sao có thể đến đó được? Trong kinh Vô Lượng Thọ nói điều kiện với chúng ta là “phát tâm

Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm”, câu phát tâm Bồ-đề này ở đâu vậy? Câu đầu tiên của điều thứ ba trong tam phước là “phát tâm Bồ-đề, tin sâu nhân quả, đọc tụng Đại thừa, khuyến tấn hành giả”, đây là thượng thiện! Cho nên phát tâm Bồ-đề, người này chính là người thượng thiện.

Thế nào gọi là tâm Bồ-đề? Tâm Bồ-đề là tâm giác ngộ chân thật. Bồ-đề là tiếng Phạn, ý nghĩa là giác ngộ, chân thật giác ngộ rồi. Thế nào là giác ngộ? Trong kinh Kim Cang nói chính là tiêu chuẩn của giác ngộ, chân thật giác ngộ: “Phàm những gì có tướng đều là hư vọng.” Nếu như quý vị đối với câu nói này chân thật giác ngộ rồi thì cái gì bạn cũng buông xuống được, còn có cái không thể buông xuống? Là hư vọng mà, không có gì không buông xuống được! Buông xuống thì không còn là phàm phu, là đại thánh, đã buông xuống triệt để. Chúng ta đọc câu kinh văn này rất thuộc, nhưng đạo lý bên trong vẫn chưa tham thấu, chúng ta chưa buông xuống là chúng ta chưa có giác ngộ. Phật dùng ví dụ nói cho chúng ta biết, chân tướng của vũ trụ nhân sinh “như mộng huyễn bọt bóng, như sương cũng như chớp”, bảo chúng ta “nên quán sát như vậy”. Cách nhìn như vậy là cách nhìn của chư Phật Như Lai, là cách nhìn chân thật nhất, một chút cũng không thấy sai. Quả nhiên thấy tất cả pháp rõ ràng, thấy sáng tỏ, vậy bạn còn có ưu lo, còn có phiền não hay không? Trong tâm bạn còn có vướng mắc hay không? Không có, cái gì cũng không có. Đó chính là những gì mà đại sư Huệ Năng đã nói: “Xưa nay không một vật, chỗ nào dính bụi dơ.” Tại sao ngài có thể làm được? Ngài đối với hai câu nói của Phật thật sự đã hiểu rõ, đây chính là tâm Bồ-đề hiện tiền, chính là tâm Bồ-đề.

Tâm Bồ-đề hiện tiền thực tiễn vào trong đời sống thì hiếu dưỡng cha mẹ mới có thể làm viên mãn. Thế nào gọi là hiếu? Phần trước đã nói với quý vị rất nhiều rồi. Cổ nhân nói rất hay, chữ “hiếu” này là hợp cha mẹ, anh em, vợ chồng, con cái thành một người, đây là hiếu. Nó không phải phân ra, nó là một chỉnh thể, cha con, anh em, vợ chồng, con cái là một chỉnh thể. Chúng ta xem ra cũng không tệ, nói thật thì có mấy phần giống, là tiểu hiếu. Bạn thử xem chư Phật Như Lai, pháp thân đại sĩ, các ngài hợp tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới thành một thể, cái hiếu này mới viên mãn. Nếu như chúng ta đối với cha mẹ, anh em, vợ chồng, con cái, “bạn là bạn, tôi là tôi” thì là đại bất hiếu! Vậy sao có thể làm được? Ý nghĩa của chữ này là gì cũng không hiểu thì bạn làm sao thực hiện? Chư Phật Như Lai, chư đại Bồ-tát, các ngài đương nhiên là như ở đây đã nói: “*Nhân giai kính chi, thiên đạo hựu chi.*” Chữ thiên đạo đó là thiên thần bảo hộ họ, bảo vệ họ. Các ngài hợp tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới thành một thể,

cho nên mới có cảm ứng như vậy, đó mới gọi là người thiện chân thật. Chúng ta tự mình thử nghĩ, đến khi nào mới có thể đạt đến trình độ này?

Nói ở trên lý thì chỉ trong khoảng một niệm, chỉ cần bạn đem ý niệm chuyển trở lại thì bạn liền chuyển phàm thành thánh, liền chuyển mê thành ngộ. Ý niệm không chuyển trở lại thì vĩnh viễn trầm luân trong phàm phu sinh tử; ý niệm chuyển trở lại rồi, liền siêu phàm nhập thánh. Bắt đầu chuyển từ đâu? Chính là đem vọng tưởng, phân biệt, chấp trước chuyển trở lại. Những thứ này hại chúng ta vô lượng kiếp đến nay, đời đời kiếp kiếp tạo lực đạo luân hồi, kết vô lượng vô biên ân oán nợ nần với tất cả chúng sanh, có thể trả hết không? Không thể. Cái ân oán nợ nần này chỉ có từng đời từng đời tăng lên thêm, chắc chắn tiêu trừ không nổi. Quý vị nghĩ thử có phải là loại tình trạng này không? May mà Phật đem chân tướng sự thật này nói rõ cho chúng ta biết, những ân oán nợ nần này giống như bóng tối vậy, tuy đời đời kiếp kiếp đang tích lũy, đang tăng thêm, tuy là một mảng tối đen nhưng một ngọn đèn liền chiếu tan nó, giống như phòng tối ngàn năm, một ngọn đèn thì có thể phá trừ nó. Đây là nói điều gì? Quay đầu, quay đầu thì không còn nữa, đọa lạc ở bên trong thì đèn trả không có ngày dứt, điều đáng quý là ở quay đầu. Ân đức của Phật đối với chúng ta là ở chỗ này, không có lời dạy của Phật thì chúng ta đâu biết những chân tướng sự thật này, làm sao biết quay đầu? Đây là đại ân đại đức của Phật đối với chúng ta, quay đầu trở lại, đây mới gọi là người thiện thật sự.

Đây là chúng ta biết bản thân mình có vô lượng vô biên tội lỗi, điều này đâu phải là giả. Bản thân ta có vô lượng vô biên tội lỗi, tất cả chúng sanh cũng có vô lượng vô biên tội lỗi, không khác gì với chúng ta. Ta có thể thứ lỗi cho mình, có thể tha thứ cho mình thì tại sao không thể thứ lỗi cho người khác, tha thứ cho người khác? Cổ nhân dạy người rất hay, dạy chúng ta lấy cái tâm tha thứ mình để tha thứ cho người thì oan kết với người liền có thể hóa giải; dùng cái tâm chỉ trích người khác để chỉ trích mình thì mới có thể sửa lỗi đổi mới. Dạy rất hay! Chúng ta phải nhớ kỹ, phải y giáo phụng hành.

Hiếu dưỡng cha mẹ là dưỡng thân cha mẹ, dưỡng tâm cha mẹ, dưỡng chí cha mẹ, từ cha mẹ mở rộng đến tất cả chúng sanh, tất cả chúng sanh đều là cha mẹ mình, tất cả chúng sanh đều là chư Phật Như Lai; hiếu dưỡng, phụng sự đạt đến hư không pháp giới thì hạnh thiện này mới viên mãn. Phật làm được rồi, pháp thân đại sĩ làm được rồi, tại sao chúng ta không làm được? Chính là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước đang làm hại, hại chúng ta không làm được, hại chúng ta

vĩnh viễn làm người ác. Lấy tiêu chuẩn người thiện đó ở trong Phật pháp, chúng ta chút rìa cũng chưa chạm được, đây là chỗ khó của Phật pháp.

Nhưng chỗ khó này không phải không thể khắc phục, nếu bản thân có quyết tâm, có nghị lực, có trí tuệ thì bạn có thể khắc phục. Trí tuệ là hiểu rõ chân tướng sự thật, quyết tâm, nghị lực khắc phục vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của mình thì cảnh giới liền được nâng cao, nâng cao với mức độ rất lớn. Chúng ta ngày nay tuy nói là phát tâm rồi, học Phật rồi, muốn giúp đỡ chúng sanh, thật ra là có ý nghĩ như vậy, nhưng ý nghĩ này là vô cùng yếu ớt; hay nói cách khác, trong mắt không có chúng sanh. Rất xem trọng bản thân, coi mình lúc nào cũng 99%, chúng sanh chỉ chiếm 1%, không hề suy nghĩ thay người khác, không có ý nghĩ thật sự giúp đỡ người khác, cho nên trí tuệ không khai. Người khác không có lỗi, lỗi đều ở chính mình.

Chân thật muốn tu thiện, Phật pháp dạy học có ba giai đoạn, thứ nhất là đoạn ác tu thiện, tiêu chuẩn thấp nhất của thiện ác chính là thập ác nghiệp, thập thiện nghiệp, là tiêu chuẩn thấp nhất, vẫn chưa đạt đến ngũ giới. Phật giáo hóa chúng sanh, tiêu chuẩn thấp nhất chúng ta đã làm được chưa? Khóa trình này thật sự làm tốt rồi, học tập viên mãn rồi thì từ đây mới nâng lên đến ngũ giới, nâng lên đến thập giới. Nếu như quý vị có thể nghĩ đến chỗ này thì làm sao không hỗ thẹn cho được? Thọ giới, thọ giới gì đâu? Mười thiện của người thế gian còn không làm được thì nói gì đến giới?

Hiện nay mọi người cùng nhau sống lay lắt qua ngày, không có hết lòng làm, nếu thật sự hết lòng làm thì chắc chắn không được viên vông xa vời. Bạn xuất gia, người ta gọi bạn một tiếng “sư phụ”, một tiếng “sư phụ” này là đã đưa bạn đi đến địa ngục A-tỳ. Tại sao vậy? Bạn có phải là sư phụ không? Bạn có xứng làm sư phụ không? Sư phụ, mức tối thiểu là ngũ giới, thập thiện phải làm được, làm được thập thiện mà chưa làm được ngũ giới thì vẫn không thể gọi là sư phụ. Đây là chúng ta đem tiêu chuẩn hạ thấp đến mức không thể thấp hơn nữa, còn thấp hơn tiêu chuẩn của Phật. Tiêu chuẩn của Phật gọi bạn là tiểu sư, tiểu sư là gì? Là sa-di. Thử hỏi xem, mười giới sa-di, hai mươi bốn môn oai nghi bạn có làm được không? Làm được rồi mới gọi là tiểu sư. Người ta xưng hô bạn, danh không xứng với thực thì bạn phải đọa lạc. Cái này dễ xưng hô hay sao? Còn xưng là đại sư, vậy thì nguy to! Người thế nào mới được xưng đại sư? Pháp thân đại sĩ mới được xưng đại sư. Ở trong cửa Phật chúng ta, quý vị thử xem Cao Tăng Truyện, có người nào dám xưng là đại sư? Bồ-tát Văn-thù, Bồ-tát Phổ Hiền, Bồ-tát Quán Âm đều không dám xưng, các ngài xưng là đại sĩ, không dám xưng đại

sư. Ai xưng đại sư vậy? Chỉ có Phật mới xưng là đại sư. Danh xưng này dám tùy tiện xưng được sao? Bạn không phải Phật, người ta gọi bạn là đại sư, đó là bạn giả mạo Phật, mạo xưng Phật thì nguy to! Bạn đi ra ngoài giả mạo tổng thống, lập tức người ta bắt giam bạn vào tù, xử tội bạn, bạn giả mạo Phật vậy có nguy không?

Cho nên chúng ta phải luôn hiểu rõ, học Phật chính là học làm người sáng suốt, đừng học thành người hồ đồ. Người thật thà vẫn còn được rất nhiều người tôn kính, tại sao vậy? Vì bạn là người thật thà, bạn là người yên phận. Thật thà, yên phận, nhất định không thể cuồng vọng, không thể giả dối, không thể kiêu mạn. Hết lòng nỗ lực học tập theo Phật, nhất định phải đoạn tập khí. Tập khí phiền não quá nặng, quá nặng, tập khí xấu nhất chính là thích nghe ngóng chuyện của người khác, trong đầu đầy thị phi nhân ngã, đây là tập khí xấu nhất, dễ tạo nghiệp nhất; nếu như là làm việc phá hoại Tam bảo thì tội nghiệp này là nặng rồi. Phật nói trong kinh Phát Khởi Bồ-tát Chí Nhạo là điều đọa ở địa ngục A-tỳ, vậy tại sao bạn phải tạo nghiệp? Bạn có cái miệng này, tại sao không khuyên nhiều người làm việc tốt? Tại sao muốn nói lỗi lầm của người khác, muốn tạo vô lượng vô biên tội nghiệp? Một người thông minh hay hồ đồ thì sẽ bộc lộ ra rất rõ rệt ở điểm này; người thiện người ác cũng ở điểm này mà phân biệt ra được.

Đọc kinh, dạy học chẳng qua là để rõ lý, việc đại thiện hàng đầu của thế xuất thế gian chính là dạy học. Khổng lão phu tử cả đời dạy học, Thích-ca Mâu-ni Phật cả đời dạy học, bản thân các ngài dạy người chính là hai sự việc, một cái là dạy học, một cái là sửa lỗi. “Học rồi mà không giảng, có lỗi mà không sửa”, Khổng lão phu tử cả đời ưu lo chính là hai việc này. Học rồi mà không giảng, bạn học rồi thì phải giảng, bạn hiểu được ý nghĩa này không? Học rồi thì phải giảng, giảng nhiều cho người khác nghe, đến khắp nơi khuyên bảo mọi người; có lỗi thì phải sửa. Bạn học rồi không chịu giảng chính là lỗi lầm lớn nhất của bạn. Bạn nói: “Mình không có cơ hội giảng thì sao?” Bạn từ sáng đến tối không gặp được một người nào sao? Gặp được một người thì giảng với một người; gặp được hai người thì giảng với hai người; nếu thật sự không gặp được ai thì giống như Sanh Công, giảng cho đá nghe. Ưa thích giảng, ưa thích độ chúng sanh, ưa thích giúp đỡ người khác. Phải biết được, khuyên người khác cũng là khuyên chính mình. Số lần khuyên nhiều rồi, thời gian lâu rồi thì âm thầm chuyển hóa, không hay không biết chính mình đã sanh ra sự thay đổi, chính mình thật sự tỉnh ngộ trở lại. Có thể thấy được hiệu quả dạy học lớn biết bao, làm sao có thể không giảng?

Hiện nay, thật ra mà nói là thuận tiện hơn nhiều so với trước đây, bạn mua máy ghi âm, mua máy ghi hình, không có người cũng giảng, đối trước máy giảng. Sau khi giảng xong thì mở ra, bạn lại nghe máy giảng; bạn giảng cho máy nghe, máy lại giảng cho bạn nghe. Điều này ở thời đại ngày nay, tận dụng khoa học kỹ thuật cao để tu học. Ngăn lỗi khuyến thiện, chúng ta dùng phương pháp này để giúp đỡ chính mình, có cơ hội thì phải giúp đỡ người khác, nhất định không được bỏ lỡ cơ hội. Ta biết bao nhiêu thì giảng bấy nhiêu, không biết thì không giảng, vậy thì tránh được việc giảng sai. Cái gì biết được thì cần phải giảng, có gì nghi ngờ nhất định phải hỏi, thỉnh giáo người khác, lắng nghe sự hướng dẫn của người khác nhiều. Khi có ý kiến bất đồng thì phải có trí tuệ năng lực mà phân biệt, phải có tâm lượng bao dung rộng lớn, chúng ta mới có thể khai trí tuệ, như vậy đạo nghiệp mới có tiến bộ.

Mấy câu tiếp theo đều dễ hiểu, không cần nói nhiều. “*Nhân giai kính chi*”, đây là điều hiển nhiên dễ thấy, như Khổng lão phu tử, Thích-ca Mâu-ni Phật, các Bồ-tát là người của mấy ngàn năm trước, người hiện nay nhắc đến vẫn là tôn kính. “*Thiên đạo hựu chi*”, thiên thần bảo hộ họ, “*phước lộc tùy chi*”, tâm thiện, ý thiện, hạnh thiện chân thật, dù không có phước báo thì bạn cũng được phước báo. Phước từ đâu mà có? Phước từ thiện mà có, cảm ứng của thiện chính là phước lộc. “*Chúng tà viễn chi*”, tà là chỉ cho yêu ma quỷ quái, tự nhiên họ sẽ tránh xa bạn. “*Thần linh vệ chi*”, thần hộ pháp bảo vệ bạn. Đây là nói về quả đức, bạn nhất định đạt được. Tốt rồi, hôm nay giảng đến đây.